

РЕШЕНИЕ

№ 6220

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8313** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 22.06.2020 г., постановено по НАХД № 19180/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 6 - ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-002554 / 19.09.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, с което на дружеството на основание чл. 416, ал. 5 вр. 414, ал.3 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева.

В касационната жалба се излага становище за неправилност и необоснованост на атакуваното решение. Твърди се, че обжалваното решение е немотивирано, доколкото СРС не е обсъдил в цялост събраните по делото доказателства, а е дал вяра само на част от тях, подкрепящи изводите на административнонаказващия орган за извършено нарушение. Счита, че наложената санкцията не съответства на целите на закона. Иска се от съда решението на СРС да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, отменящо процесното наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция „Инспекция по труда“, Софийска

област, чрез процесуалния си представител юрк. И. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Излага доводи, че нарушението е безспорно установено. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София- град, XX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства и събраните в съдебното следствие гласни такива, е установил от фактическа страна, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 02.07.2019 г. в обект складова база в м. „Б.“, район „К.“ в [населено място], стопанисван от [фирма], е заварено да полага труд лице, за което е установено, че е допуснато на работа, преди да му е предоставено копие от уведомление, заверено от ТД на НАП по реда на чл. 62, ал. 3 от КТ за сключения между страните трудов договор. Проверката е извършена на място и приключила по документи в Дирекция „Инспекция по труда“ на 22.07.2019 г. и е установено, че работодателят е допуснал до работа лицето И. К. на 02.07.2019г., без предварително да му е представил копие от изискуемото по чл.62, ал.3 от КТ уведомление до ТД на НАП за регистрация на сключения между тях трудов договор. Съставен е АУАН, срещу който са постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ на основание чл. 416, ал.5 от КТ вр. чл. 414, ал. 3 от КТ.

Със Заповед № 3-0058 / 11.02.14г., изпълнителният директор на ИА „Главна инспекция по труда“ е възложил на директорите на дирекции „Инспекция по труда“ да осъществяват правомощия на административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47 ЗАНН, като издават наказателни постановления.

Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Настоящата съдебна инстанция счита, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не споделя извода на касатора, че решението на СРС се основава само на гласните доказателства, подкрепящи тезата на административния орган, тъй като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че е реализиран състава на соченото в НП нарушение. Съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес

императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение.

Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция е приела за безспорно установено вмененото нарушение.

Съгласно чл.63, ал.2 от КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, а съгласно чл.63, ал.1, предл. първо от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от ТД на НАП.

За да е налице нарушение на чл.63, ал.2, във вр.ал.1 от КТ, е необходимо страните да са подписали трудов договор, но екземпляр от него или от уведомлението да не е предоставен от работодателя на работника.

По делото е установено, че работодателят е допуснал до работа И. К. като „монтажник“ на 02.07.2019 г., без предварително да му е предоставил заверено копие от изискуемото уведомление до ТД на НАП за регистрация на сключения трудов договор, а уведомлението за трудовия му договор е било подадено едва на 04.07.2019 г. Лицето е попълнило декларация за обстоятелствата по чл. 399, вр. чл. 402, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от КТ. Съдът не подлага на съмнение соченото в декларацията, че има сключен трудов договор, какъвто е представен в хода на административно наказателното производство от 01.07.2019 г., но не е било изпълнено императивно изискване да се предостави на работника заверено уведомление до ТД на НАП.

Нарушението на чл.63, ал.2 от КТ е въздигнато в административно нарушение, за което в чл.414, ал.3 от КТ е предвидено налагане на имуществена санкция от 1500 до 15 000 лв. на юридическо лице - работодател. С оглед изложеното, с издаване на наказателното постановление законосъобразно е ангажирана отговорността на работодателя на основание чл.414, ал.3 от КТ. Наказващият орган е наложил санкцията в минимален размер от 1 500 лева, поради което последната не подлежи на редуциране.

При правилно установената от въззивния съд фактическа обстановка и липсата на сочените касационни основания за отмяна, настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение е правилно и законосъобразно. Не се констатираха касационни отменителни основания по чл. 348 от НПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, поради което атакуваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.5 от ЗАНН на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, XX касационен състав Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.06.2020 г., постановено по НАХД № 19180 / 2019 г.
по описа на Софийски районен съд, 6 - ти състав.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска
област, разноси по водене на делото в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.